

Planer ubarbejdede eller foreløbige Undersøgelser gjorte, havde det været fuldkommen tilstrækkeligt paa Finantslovsforslaget at komme med Forslag om Bevilling af 10,000 Kr. i dette Niemed. Altsaa, § 2 kan jo heller ikke have været Grund til den meget store Langsomhed, hvormed denne Sag efterhaanden er naaet frem til Lovforslags Fremme. Hvad § 3 angaar, vil jeg sige, at det dog er den Paragraf, der mest har forundret mig, paa Grund af den Mangel paa Indhold, som er deri, thi § 3 er jo i Grunden ikke Andet end en Opfordring til Rigsdagen om at give Finantsministeren fuldstændig fri Raadighed i hele denne Sag. Det overlades til Finantsministeren at forberede Planerne og approbere dem, at føre Forhandlingerne og foretage Expropriationerne. Med Hensyn til, hvad det Hele vil koste, hvor store Summer der vil medgaa, ikke blot til Expropriation, men ogsaa til Bygningsforetagender, og hvilken pekuniær Betydning overhovedet Foranstaltningen har — altsaa, Udgifterne til Anlægene, sammenholdte med det eventuelle Indtægtsbeløb, der vil kunne fremkomme af Frilageret, derom meddeles der Rigsdagen ikke det Allermindste; der findes ikke den allermindste Antydning deraf i Lovforslaget, og det findes heller ikke i Motiverne, thi der er deri ikke Noget, der virkelig kan kaldes en finantsiel Oversigt. I Lovforslagets Motiver findes der ganske vist nogle løse Antydninger af, at Opførelsen af Frilagerbygningen vil koste omtrent halvanden Million Kroner, men hvad Expropriationerne antages at ville koste og alt det Dørgige, og hvad der vil komme ind, kort sagt, den hele finantsielle Oversigt gives der ikke, og selv om den var given i Motiverne, vilde dette have meget lidt af betyde, da saadanne Motiver ikke ere bindende. Sagen er altsaa i Virkeligheden den, at der i § 3 forlanges af Rigsdagen, at den skal give Ministeren fuldstændig frie Hænder med Hensyn til denne Sag. Nu vil man maaske sige, at det kun er med Hensyn til den forberedende Side af Sagen, at den høitærede Minister faar frie Hænder; thi i § 2 faar jo, at de til bemeldte Anlæg medgaaende Beløb bevilges paa Finantsloven. Ja, det er ganske vist, men man kan dog ikke lukke Øinene for, at naar en Minister har faaet den Raadighed, som Lovforslagets § 3 indeholder, og han kan gjøre alt det, som der er givet ham Bemyndigelse til, vil Rigsdagen være eller vil i hvert Tilfælde kunne blive stillet saaledes, at dens Bevillingsmyndighed med Hensyn til Raadigheden over endelig at fastsætte Beløbene i Genhold til § 2 bliver saa indskrænket og dens Frihed saa ringe, at det i Virkeligheden bliver det Samme, som om den høitærede Finantsminister havde fuld Raadighed over Sagen. Dette er saameget mere uheldigt, som det naturligvis vil vanskeliggjøre Lovforslagets Gang. Det er der jo ingen Tvivl om. Jeg antager ikke, at Thinget

her vil gaa ind paa at give en Bemyndigelse af den Natur, som staar i § 3, uden at vide en Smule mere og uden at have en Smule mere Garanti end den, der staar i Lovforslagets § 2, og slet ingen Garanti, altsaa fuldstændig iblinde give Ministeren Raadighed til at foretage denne Foranstaltning, som i Fremtiden jo — ganske vist ikke juridisk, men moralsk — bringer Rigsdagen til Konsekventser, som den i dette Dieblis ikke har anet. Ønskeligt havde det naturligvis ogsaa været, om dette Forslag havde været forelagt her i Thinget sammen med Lovforslagene, saa at det havde været muligt for Rigsdagen at behandle de to Ting sammen; thi der er jo en aldeles umiskjendelig Forbindelse mellem dem, ialtsald i saa Henseende en Forbindelse, som den finantsielle Side baade af dette Lovforslag og af Lovforslagene maa tages i Betragtning af os her, for at vi kunne bedømme, hvor vidt vi i begge Retninger kunne gaa. Det er altsaa ogsaa en Ulempe ved denne Sags Behandling, at den er udflyttet fra Lovsagen, at vi ikke have faaet Lovsagen forelagt sammen med denne. Mulig kan dette have til Følge, at denne Lov ikke vil komme saa hurtig fra dette Thing, som den ellers vilde kunne. Dette er jo imidlertid naturligvis en mindre væsentlig Ting. Hvad der er den Hovedgrund, som vil vanskeliggjøre Sagens Fremme, er, hvad jeg har fremhævet, at Lovforslaget er saa overordentlig indholdsloft, at det indeholder saa uendelig lidt til Veiledning og Oplysning for Thinget med Hensyn til at bedømme den foreliggende Sag, at en Del Arbejde utvivlsomt maa gjøres i det Udvalg, til hvilket Thinget formodentlig vil overgive Sagen, Arbejde, som efter min Mening kunde og burde have været gjort i det Mar, som Finantsministeriet har ladet hengaa, siden Kommissionen har tilendbragt sine Arbejder. Ikke desto mindre skal jeg tillade mig at anbefale Sagen til Thingets Velvillie, og jeg haaber, at den vil gaa til et Udvalg, som kan tage den under fornøden Overveelse med den Interesse, som der ikke kan være Tvivl om, at vi alle nære for at fremme Alt, hvad der vedrører Danmarks økonomiske Velvære, og bringe den til et for alle Parter, ogsaa i finantsiel Henseende, tilfredsstillende Resultat.

Falbe-Sansen: Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa, at det i Principet slaas fast, at der skal oprettes et større Frilager ved Kjøbenhavn, og at betegne Stedet, hvor det skal være. I Forbindelse med, at saaledes Frilageret slaas fast, antydes der tillige i Motiverne en anden Foranstaltning af lignende Art, nemlig Anlægget af en Frihaan. Den foreslaas ikke ligefrem, men det antydes, at der i det Væsentlige er opnaaet Enighed ogsaa om denne Foranstaltning, og at man i en nær Fremtid kan vente et Forslag derom. Omkostningerne ved disse Foran-